

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀνδρώπου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Ὁ ἀστυνόμος Μαιγκρέ, κατόπιν συνεννόησεως μετὰ τὸν ἀνακριτὴ Κομελιώ, διευκόλυνε τὴν ἀπόδρασι ἀπὸ τῆς φυλακῆς τῆς «Σαντέ» τοῦ Ἰωσήφ Ἑρτέν, ὁ ὁποῖος ἔχει καταδικασθῆ εἰς θάνατον ὡς δολοφόνος τῆς Ἀμερικανίδος κ. Χέντερσον καὶ τῆς καμαριέρας τῆς. Μετὰ τὴν ἀπόδρασι, ὁ Μαιγκρέ καὶ τὰ ὄργανά του παρακολουθοῦν τὸν Ἑρτέν καὶ τὸν βλέπουν νὰ ζητῆ καταφύγιον σ' ἕνα ἐξοχικὸ πανδοχεῖο καὶ καπηλεῖο τῆ «Σιτανγκέτ», ὅπου καὶ νοικιάζει ἕνα δωμάτιον. Ὁ Μαιγκρέ ἐγκαθι-

στὰ δυὸ ἀπὸ τὰ ὄργανά του, τοὺς ἐνωμοτάρχας Ντυφοῦρ καὶ Ζαντιέ, στὸ πανδοχεῖο καὶ ὁ ἴδιος νοικιάζει ἕνα δωμάτιον σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴ «Σιτανγκέτ». Μὰ ἐκεῖ οἱ ἀστυνομικοὶ, στοὺς ὁποίους ὁ Μαιγκρέ ἔχει ἀναθέσει τὴν παρακολούθησιν τοῦ Ἑρτέν, ἔρχονται σὲ σύγκρουσιν μαζὺ του καὶ, ἐπάνω στὴν συμπλοκὴ, ὁ δραπέτης κατορθώνει νὰ τοὺς ξεφύγῃ ὀριστικῶς αὐτῆς τῆς φορᾶ καὶ νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη. Ὁ Μαιγκρέ πάει καὶ τὸ ἀναφέρει αὐτὸν ἐπιθεωρητὴ Κομελιώ, ὁ ὁποῖος γίνεται ἔξω φρενῶν. Κατόπιν ἀφήνοντας τὸν ἀνακριτὴ, πηγαίνει στὸ «Καφέ - Κουπόλ», γιὰτὶ ἔχει σχηματίσει τὴν πεποίθησιν πὼς ἐκεῖ θ' ἀνακαλύψῃ κάποιον σίγουρον ἴχνος. Καὶ πράγματι, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, βλέπει τὸν Ἑρτέν νὰ περιπλανᾶται ἀπ' ἔξω. Συγχρόνως ὅμως τὴν προσοχὴν του προσελκύει ἕνας πελάτης πού κάθεται στὸ θάβος τοῦ κέντρου καὶ ὁ ὁποῖος ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ, ἀρνείται νὰ πληρῶσῃ, ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν ἔχει χρήματα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Ἀφοῦ ὁ κύριος δὲν πληρώνει, πήγαμε νὰ φέρῃς ἕναν ἀστυφύλακα, εἶπε ὁ διευθυντὴς τοῦ μπάρ στὸ γκαρσόνι.

— Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἀθόρυβα, χωρὶς φασαρίες.

— Εἰσθε βέβαιος ὅτι δὲν ἔχετε χρήματα ἐπάνω σας; Ξαναρώτησε ὁ διευθυντὴς τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὸ ἀνοιχτὸ πουκάμισο.

Τότε τὸ γκαρσόνι πού περίμενε τὴν ἀπάντησίν του, ἔτρεξε ἔξω γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν του.

Ὁ Μαιγκρέ οὔτε κουνήθηκε καν.

— Ὅσο γιὰ τὸν διευθυντὴ τοῦ μπάρ, αὐτὸς εἶχε μείνει ἐκεῖ, παρακολουθῶντας ἀδιάφορα τὴν κίνησιν τοῦ βουλευτῆ Μονπαρνάς.

Ὁ μπάρμπα πού σκούπιζε τὶς μπουκάλες του, ἔρριχνε κάθε τόσο ἕνα βλέμμα στὸν Μαιγκρέ.

— Ἐπειτα ἀπὸ τρία λεπτὰ τὸ γκαρσόνι ξαναγύρισε, φέρνοντας δυὸ ποδηλάτες ἀστυφύλακες πού μπήκαν μέσα, ἀφήνοντας τὰ ποδηλάτά τους στὸ πεζοδρόμιον. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀναγνώρισε τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ θέλησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ μέρος του, μὰ ὁ Μαιγκρέ ρίχνοντας του μιὰ ματιὰ, τὸν ἐκάρφωσε στὴν θέσιν του. Τότε ὁ διευθυντὴς τοῦ μπάρ πλησίασε καὶ δείχνοντας τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὰ μακρὰ μαλλιά καὶ τὸ ἀνοιχτὸ πουκάμισο τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ κύριος παράγγειλε χαβιάρι, βότκα, σιγαρέττα πολυτελείας κλπ. καὶ τώρα ἀρνείται νὰ πληρῶσῃ...

— Δὲν ἔχω χρήματα, εἶπε ἀπαθέστατα ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὰ μακρὰ μαλλιά.

Ὁ Μαιγκρέ ἔγνεψε μετὰ τρόπο στὸν ἀστυνομικὸ πού τὸν ἐγνώριζε καὶ ἐκεῖνος περιωρίστηκε νὰ πῇ:

— Καλὰ! Θὰ ἐξηγηθῆτε στὸ Τμήμα... Ἀκολουθήστε μας...

Τράμ, αὐτοκίνητα, κόσμος, κυκλοφοροῦσαν στὸ βουλευτῆριο, ὅπου εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται ἡ καταχνιά τοῦ δειλίνου. Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὰ μακρὰ μαλλιά, πρὶν ἀκολουθήσῃ τῶν ἀστυφύλακες, ἀναψε ἕνα ἀκόμη σιγαρέττο καὶ ἀπήυθνε ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸν στὸν μπάρμπα.

Κατόπιν, καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸν Μαιγκρέ, τὸ βλέμμα του καρφώθηκε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἐπάνω του.

Ἐπειτα βγήκε ἔξω, ἀκολουθῶντας τοὺς ἀστυνομικοὺς.

Τότε ὁ διευθυντὴς πλησίασε στὸν πάγκο καὶ ρώτησε τὸν μπάρμπα:

— Μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Τσέχος πού ἀναγκαστήκαμε νὰ τὸν διώξουμε τίς προάλλες;

— Αὐτὸς εἶνε! ἐπιθεβαίωσε ὁ μπάρμπα. Στρογγυλοκάθεται κάθε μέρα ἐδῶ ἀπὸ τις 8 τὸ πρωὶ ὡς τις 8 τὸ βράδυ. Κ' εἶνε ζήτημα ἀνπίνῃ δυὸ καφέ-κρέμ τὴν ἡμέρα...

Ὁ Μαιγκρέ ἐντωμεταξύ εἶχε σηκωθῆ καὶ εἶχε προχωρήσει ὡς τὴν πόρτα. Ἐτσι μπόρεσε νὰ δῇ τὸν Ἰωσήφ Ἑρτέν νὰ σκῶνεται καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν πάγκο του, νὰ μὲν ὀρθίος, ἀκίνητος, στραμμένως πρὸς τοὺς δυὸ ἀστυφύλακες πού ὡδηγοῦσαν πρὸς τὸ Τμήμα τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὸ ἀνοιχτὸ πουκάμισο.

Μὰ τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ ἀπλώνεται καὶ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του.

Οἱ δυὸ ἀστυφύλακες καὶ ὁ κρατούμενος δὲν εἶχαν προχωρήσει οὔτε ἑκατὸ μέτρα, ὅταν ὁ Ἑρτέν ἀρχισε νὰ προχωρῇ καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος τους, ἀκολουθούμενος καὶ ἐκεῖνος ἐξ ἀποστάσεως ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχη Ντυκάς.

Ὁ Μαιγκρέ τότε πλησίασε τὸν μπάρμπα καὶ ἀφοῦ τοῦ εἰδείξε τὴν ταυτότητά του, τὸν ρώτησε:

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ τύπος πού δὲν ἤθελε νὰ πληρῶσῃ;

— Νομίζω πὼς τὸν λένε Ράντεκ... Εἶνε Τσέχος... ἔχει τῆ καὶ τοῦ στέλνουν τὴν ἀλληλογραφίαν του ἐδῶ...

— Τί δουλειὰ κάνει;

— Τίποτε... Περνάει τίς ἡμέρες του στὸ μπάρ. Ὀνειροπαλεῖ... Γράφει...

— Ξέρετε τὴν κατοικίαν του;

— Ὁχι.

— ἔχει φίλους;

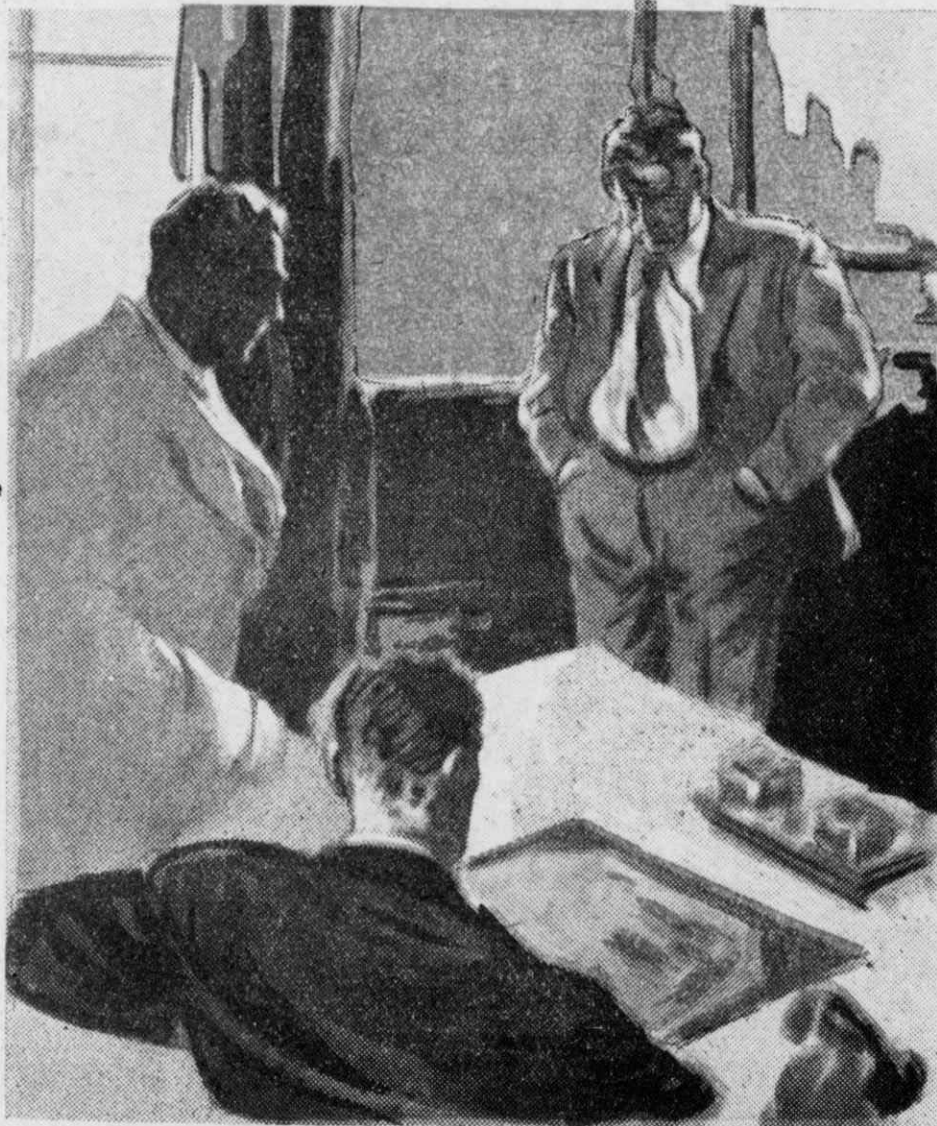
— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν τὸν εἶδα ποτὲ νὰ μιλήσῃ σὲ κανένα...

Ὁ Μαιγκρέ πληρώσε, βγήκε ἔξω καὶ φώναξε ἕνα ταξί.

— Στὸ Ἀστυνομικὸ Τμήμα τῆς συνοικίας! διέταξε τὸν σὺν-φέρ.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, εἶδε τὸν Ράντεκ καθισμένο σ' ἕναν πάγκο στὸν προθάλαμον. Οἱ ἀστυφύλακες πού τὸν εἶχαν συλλάβει περίμεναν νὰ μείνῃ ὁ ἀστυνόμος τους ἐλεύθερος γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσῃ σ' αὐτόν.

Ὁ Μαιγκρέ μπήκε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνῃ τὴν στιγμὴ ἄκουγε μιὰ ξένη κυρία νὰ τοῦ

Στυλώθηκε μπροστὰ στοὺς δυὸ ἀστυνομικοὺς καὶ, κυττάζοντάς τους στὰ μάτια, περίμενε...

καταγγέλλει ότι της είχαν κλέψει τὰ κοσμήματά της, μιλώντας του σὲ τρεῖς-τέσσερες γλώσσες συγχρόνως.

— Πῶς ἐδῶ; ἔκαμε ξαφνιασμένος ὁ ἀστυνόμος στὸν Μαιγκρέ. Εἶμαι στὶς διατυγές σου.

— Τελείωνε πρώτα μὲ τὴν κυρία.

— Δὲν καταλαβαίνω τί μου λέει... Μισὴ ὥρα τώρα προσπαθῶ νὰ μὴ ἐξηγήσῃ τί της συνέβη...

Ὁ Μαιγκρέ ὥστόσο ἔκανε ὑπομονὴ κι' ὅταν ἡ ξένη βγήκε ἔξω, εἶπε στὸν ἀστυνόμο.

— Θὰ δεχθῆς τώρα κάποιον Ράντεκ. Θὰ εἶμαι κ' ἐγὼ ἐδῶ... Κανόνισε τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε νὰ περάσῃ μιὰ νύχτα στὸ κρατητήριό καὶ ν' ἀπολυθῇ αὔριο...

— Για τί κατηγορεῖται ;

— "Ἐφυγε σάντουιτς μὲ χαβιάρι στὸ «Καφέ-Κουπόλ» καὶ ξὺν τὰ πλήρωσε.

Ὁ ἀστυνόμος χτύπησε ἕνα κουδοῦνι καὶ εἶπε στὸν ἀστυζύλακα πού παρουσιάστηκε ἀμέσως:

— Φέρε μου μέσα κάποιον Ράντεκ πού περιμένει ἀπ' ἔξω.

"Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ Ράντεκ μπήκε μέσα, χωρὶς τὴν παραμικρὴ στενοχώρια μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Στυλώθηκε

μπροστά στοὺς δύο ἀστυνομικούς καὶ κυττάζοντάς τους μέσα στὰ μάτια περίμενε, ἐνῶ ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο πλανιόταν στὰ χεῖλιά του.

— Κατηγορεῖσαι ὅτι ἔφαγες καὶ ἤπιες χωρὶς νὰ πληρώσῃς τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Ράντεκ κουνήσε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του καὶ θέλησε ν' ἀνάψῃ ἕνα σιγαρέττο πού ὁ ἀστυνόμος μανιασμένος τοῦ τὸ ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Τί ἀπαντᾷς στὴν κατηγορία αὐτή; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Ἀπολύτως τίποτε...

— Ἐχεις κατοικία, μέσα συντηρήσεως; ξαναρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Ράντεκ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα λυγδωμένο διαβατήριό καὶ τὸ ἀπόθεσε ἐπάνω στὸ γραφεῖο.

Ὁ ἀστυνόμος τὸ ἐπῆρε καὶ, καθὼς τὸ κύτταξε, εἶπε:

— Ξέρεις ὅτι μπορεῖς νὰ τιμωρηθῆς μὲ δεκαπέντε μέρες φυλακή ;

— Μετ' ἀναστολῆς ! ἀπάντησε ὁ Ράντεκ χωρὶς νὰ ταραχθῆ. Καθὼς θλέπετε, δὲν ἔχω καταδικασθῆ καμμιά ἄλλη φορά...

— Διαβάζω ἐδῶ ὅτι εἴσθε φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς, εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Εἶνε ἀλήθεια ;...

— Ὁ καθηγητὴς Γκρολλέ, τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ ξέρετε ἐκ φήμης θὰ σᾶς πῆ ἀσφαλῶς ἂν τὸν ρωτήσετε, ὅτι ἤμουν ὁ καλύτερος μαθητὴς του...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Μαιγκρέ, ἐπρόσθεσε μὲ μιὰ ἐλαφρὰ εἰρωνεία στὴ φωνή του:

— Ὑποθέτω ὅτι κι' ὁ κύριος εἶνε κι' αὐτὸς ἀστυνομικός.

VI

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΝΑΝΤΥ

Ἡ κ. Μαιγκρέ ἀναστέναξε μὰ δὲν εἶπε τίποτε, ὅταν, στὶς ἔφτα τὸ πρωί, ὁ σύζυγός της ἔφυγε, ἀφοῦ προηγουμένως ρούφηξε θιαστικά τὸν καφέ του, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ καν ὅτι ἔκαιγε.

Εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι του στὴ μιὰ τὸ πρωί σιωπηλὸς κι' ἔφυγε πάλι τώρα μὲ τὸ ἴδιο ὕφος.

Ὅταν πῆγε στὸ γραφεῖο του, πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε τὸ Ἀστυνομικὸ Τμήμα τῆς Μονμάρτρης.

— Ἐμπρός, ρώτησε... Ποιὸς εἶνε στὸ τηλέφωνο;... Ὁ ἐνωμοτάρχης τῆς ὑπηρεσίας;... Ἐδῶ, ὁ ἐπιθεωρητὴς Μαιγκρέ, τῆς καταδιώξεως... Ἀπολύσατε τὸν Ράντεκ;... Πρὸ μιᾶς ὥρας, εἶπατε ;... Εἴσαστε βέβαιοι, ὅτι ὁ ἐνωμοτάρχης Ζαντιέ τὸν παρακολούθησε ;... Τί εἶπατε ;... Δὲν κοιμήθηκε ὅλην τὴν νύχτα... Κάπνισε ὅλα τὰ σιγαρέττα του;... Εὐχαριστῶ... Ὁχι!... Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο... Ἄν χρειασθῶ συμπληρωματικὲς πληροφορίες, θὰ περάσω ἀπὸ τὸ Τμήμα σας...

Ὁ Μαιγκρέ, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ διαβατήριό τοῦ Ράντεκ πού τὸ εἶχε πάρει μαζί του. Ἦταν ἕνα μικρὸ καρνέ γκριζωπὸ μὲ τὸ ἐθνόση-

μο τῆς Τσεχοσλοβακίας, τοῦ ὁποῖου ὅλες σχεδὸν ἡ σελίδες ἦσαν γεμάτες σφραγίδες καὶ θεωρήσεις.

Ὁ Ζάν Ράντεκ, ἡλικίας 25 χρόνων, γεννημένος στὸ Μπρυό ἐκ πατρὸς ἀγνώστου, εἶχε παραμείνει διαδοχικά, σύμφωνα μὲ τὶς θεωρήσεις τοῦ διαβατηρίου του στὸ Βερολίνο, στὴ Μαγεντία, στὴ Βόννη, στὸ Τουρίνο καὶ στὸ Ἄμβουργο.

Τὰ χαρτιά του τὸν παρουσιάζουν ὡς φοιτητὴ τῆς ἱατρικῆς. Ὅσο γιὰ τὴν μητέρα του τὴν Ἐλισσάβετ Ράντεκ πού εἶχε πεθάνει πρὸ δύο χρόνων, αὐτὴ ἦταν ὑπέρτρια.

— Ποιὰ εἶνε τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς σου ; τὸν εἶπε ρωτήσας ὁ Μαιγκρέ τὸ περασμένο βράδυ, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ τῆς Μονμάρτρης.

Τότε ὁ κρατούμενος μὲ τὸ αἰώνιο εἰρωνικό χαμόγελό του, τοῦ εἶπε:

— Θέλετε νὰ σᾶς μιλάω κ' ἐγὼ στὸν ἐνικό ;

— Ἀπαντήστε ! εἶπε ὁ Μαιγκρέ, μιλώντας τώρα στὸν πληθυντικό.

— Ὅσο ἡ μητέρα μου ζοῦσε, μοῦ ἔστειλε χρήματα γιὰ νὰ ἐξακολουθῶ τὶς σπουδές μου.

— Ἀπὸ τὸν μισθὸ πού ἔπαιρνε ὡς ὑπέρτρια ;

— Ναι! Ἦμουν τὸ μόνο παιδί της. Θὰ πουλοῦσε καὶ τὰ χέρια της γιὰ μένα. Σᾶς κάνει ἐντύπωση αὐτό ;

— Μὰ ἡ μητέρα σας πέθανε πρὸ δύο χρόνων. Ἀπὸ τότε πῶς ζῆτε ;

— Μερικοὶ μακρυνοὶ συγγενεῖς μου μοῦ ἔστειλαν κάθε τόσο διάφορα μικρὰ ποσά... Εἶχα καὶ μερικοὺς συμπατριῶτες μου στὸ Παρίσι πού μὲ βοηθοῦσαν πού καὶ ποῦ... Ἐκανα καὶ μεταφράσεις...

— Καὶ συνεργαζόσαστε στὴν ἔφημερίδα «Ἀνεξαρτησία»; ρώτησε ὁ Μαιγκρέ, κυττάζοντάς του στὰ μάτια.

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε, ἔκανε ὁ Ράντεκ.

Μὰ τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ μιὰ τέτοια εἰρωνεία πού ἦταν τὸ ἴδιο, ἂν νὰ ἔλεγε: «Ἀφήστε τα αὐτά!... Ἐγὼ δὲν πέφτω τόσο εὐκόλα στὴν παγίδα».

"Ἐπειτα ἀπὸ τὴ συζήτησι αὐτὴ ὁ Μαιγκρέ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Τμήμα. Περνώντας ἀπὸ τὸ «Καφέ - Κουπόλ» δὲν εἶδε ἐκεῖ γύρω οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ Ἐρτέν, οὔτε ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχη Ντυκάς, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀναθέσει τὴν παρακολούθησί του. Εἶχαν χαθῆ καὶ οἱ δύο μέσα στὸ Παρίσι.

— Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Γεωργίου Ε'» πρόσταξε ὁ Μαιγκρέ ἕναν σωφὲρ μπαίνοντας στὸ ταξί του.

"Ἐφθασε ἐκεῖ ἀκριβῶς τὴν στιγμή πού ὁ Οὐίλλιαμ Γκρόσ-

μπυ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε μὲ τὴ γυναῖκα του σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλάξε ἕνα χαρτονομίσμα τῶν ἑκατὸ δολλαρίων στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἦρθατε ἐδῶ γιὰ μένα ; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό, μόλις τὸν εἶδε.

— Καθόλου... ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ. Ἐκτὸς ἂν ξέρετε κάποιον Ράντεκ.

— Ράντεκ ; ἔκανε ὁ Γκρόσμπυ, παίρνοντας συγχρόνως τὰ χαρτονομίσματα τῶν 100 φράγκων, πού τοῦ μετροῦσε ὁ ὑπάλληλος καὶ πού ἦσαν δεμένα σὲ δέσμες δέκα-δέκα.

Τὸ βλέμμα τοῦ Μαιγκρέ θυθίστηκε στὸ βλέμμα τοῦ ἀνηψιοῦ τῆς δολοφονημένης κ. Χέντερσον, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ ταραχθῆ καθόλου ἐπρόσθεσε:

— Ὁχι, δὲν τὸν ξέρω... Μὰ μπορεῖτε νὰ ρωτήσετε καὶ τὴν γυναῖκα μου... Θὰ κατέβῃ ὅπου καὶ νάναί... Πηγαίνουμε σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἐσπερίδα στὸ «Ρίτζ».

Ἡ κ. Γκρόσμπυ βγήκε πράγματι ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ ἀσανσέρ, τυλιγμένη σὲ μιὰ κάπα ἀπὸ ἐρμίνα κ' ἔρριξε μιὰ ξαφνιασμένη ματιὰ στὸν ἀστυνομικό.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ, Ζη-

Ἡ κ. Γκρόσμπυ ἔρριξε μιὰ ξαφνιασμένη ματιὰ στὸν ἀστυνομικό.

